

Κάλπες μαρτυρίου ή διεξόδου;

Στις εκλογές που θα διεξαχθούν σε τρεις εβδομάδες, αν επιβεβαιωθούν οι δημοσκοπήσεις, οι ψηφοφόροι θα εκφράσουν πρωτίστως μια διάθεση τιμωρίας: των κομμάτων και των πολιτικών προσώπων που θεωρούν υπεύθυνα για την πολύπλευρη και βαθύτατη κρίση που συγκλονίζει τη χώρα. Μια απόλυτα κατανοητή

αντίδραση η οποία όμως δεν προσφέρει κανενός είδους διεξοδο αν δεν συνοδεύεται από κάποια συγκεκριμένη πρόταση. Είναι ανάγκη οι πολιτικές ηγεσίες που διεκδικούν τη διακυβέρνηση να συνθέσουν ένα εθνικό αφήγημα για την υπέρβαση της κρίσης, επισημαίνει ο κ. Αλέξης Καλοκαιρινός. Αλλιώς, ενδυ-

ναμώνονται υποδοχείς της κοινωνικής δυσαρέσκειας όπως η Χρυσή Αυγή, φαινόμενο που εξετάζει διεξοδικά ο κ. Γεράσιμος Μοσχονάς. Γι' αυτό, τονίζει ο κ. Δημήτρης Ψυχογιός, το ζήτημα για τη χώρα είναι η αναγκαία τιμωρία του ΠΑΣΟΚ (και της ΝΔ) να μην γίνει η αιτία καταστροφής μας.

Το μελόδραμα και το εθνικό μας δράμα

ΤΟΥ
ΑΛΕΞΗ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ

Ο Γολγοθάς ανήκει στους κλασικούς τόπους του νεοελληνικού βερμπαλισμού. Στο «Βήμα» της περασμένης Κυριακής διάβασα την εξής δήλωση: «Πίστευα ότι είχα μάθει πόσο βαρύς είναι ο σταυρός του μαρτυρίου. Δεν ήταν τίποτα μπροστά σε αυτόν τον σταυρό». Με τον σταυρό στην πλάτη ο κ. Σαμαράς ελπίζει να ανταμώσει την πρωθυπουργία, στην κορυφή του λόφου. Σταυρό του μαρτυρίου αίρει, κατά δήλωσή της, από μακρού και η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Τι να λέμε κι εμείς οι υπόλοιποι; Εντεκα εκατομμύρια εσταυρωμένοι βαδίζουν την οδό του μαρτυρίου. Εξαιρείται ένας άγνωστος αριθμός μεταναστών, που δεν είναι χριστιανοί οι περισσότεροι και, άλλωστε, θα φιλοξενηθούν σε καμπίσια στρατόπεδα.

Στην πατρίδα μας ακόμη και το δράμα πνίγεται στο μελόδραμα. Αναμφίβολα, τα δράματα πολλαπλασιάζονται στην Ελλάδα. Τα ζουν εκατομμύρια άνθρωποι, άνεργοι, απλήρωτοι ή με πενιχρές απολαβές. Αμφιβάλλω, ωστόσο, αν τα εκατομμύρια επιμέρους δράματα ισάριθμων ανθρώπων συντίθενται σ' ένα δράμα εθνικό. Στα ψιμύθια του μελοδράματος η πολιτική μας τάξη έχει βάλει το αδέξιο χέρι της. Και μας το αφηγείται περίπου με τον ίδιο τρόπο που το λέμε κι εμείς ο ένας στον άλλο, στις παρέες μας. Αλλά μπροστά στο δράμα, αν δράμα υφίσταται, πολίτες και πολιτικοί καταπίνουν τη γλώσσα τους.

Παρομοίως, στο ερώτημα πού θα βρισκόμαστε σε έξι μήνες ή σε έναν χρόνο από σήμερα δεν έχω καμία έντιμη απάντηση. Σε τέτοιες περιπτώσεις, όταν δηλαδή κάποιος παραδέχεται την άγνοια του μέλλοντος, μπορεί, νομίζω έντιμα, να δώσει μια απάντηση περισσότερο βολονταριστική. Δεν έχω καμία πρόβλεψη, καταστροφής ή σωτηρίας. Για

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, τα δράματα πολλαπλασιάζονται. Τα ζουν εκατομμύρια άνθρωποι, άνεργοι, απλήρωτοι ή με πενιχρές απολαβές

τον λόγο αυτό, με ορθολογικό βολονταρισμό, υποστηρίζω τη συνέχιση της προσπάθειας: η μόνη βέβαιη απάντηση για το μέλλον μπορεί να δοθεί με την εγκατάλειψή της. Αντικειμενικά, λοιπόν, βρίσκομαι στην όχθη του μνημονίου και του «δικομματισμού». Από τον «δικομματισμό» δεν τρέφω ουτοπικές προσδοκίες. Επίσης, διατηρώ έναντι των κυβερνώντων το μερίδιο οργής που μου αναλογεί, ομολογουμένως μικρότερο από εκείνο εκατομμυρίων συμπολιτών μου.

Το επόμενο ερώτημα αφορά στην οργή μπροστά στην κάλη. Όταν την έχεις, τι να την κάνεις; Η οργή δεν χωράει στην κάλη. Η πιο παράλογη απάντηση είναι η ψήφος αυτοκτονίας. Να αυτοκτονήσεις για να τιμωρήσεις αυτόν που θεωρείς ότι σε οδήγησε να το κάνεις. Είναι αντίδραση ιδεοτυπικού εραστή, όχι υπαρκτού πολίτη – ενδεικτική πάντως για την ανεδαφική σχέση πολιτικής και κοι-

Η οργή δεν χωράει στην κάλη. Η πιο παράλογη απάντηση είναι η ψήφος αυτοκτονίας

ωνίας στη χώρα μας. Πολιτικότερη απάντηση είναι να κοιτάξεις να σωθείς, ακόμη κι αν το ενδεχόμενο της σωτηρίας συνεπάγεται την επιβίωση ορισμένων όχι ιδιαίτερα συμπαθών πολιτικών προσώπων. Αν, πάλι, οι περισσότεροι συμπαθείς πολιτικοί ευαγγελίζονται το Κούγκι, ίσως πρέπει κάποιος να ξαναδεί τις συμπάθειές του.

Με αυτό το σκεπτικό μπορεί κάποιος να βάλει την οργή του στο ψυγείο, υπολογίζοντας ότι, ούτως ή άλλως, η πολιτική όπως την ξέραμε εξεμέτρησε το ζην. Τα δύο κόμματα που θα κληθούν να συγκυβερνήσουν μετά τις εκλογές θα αναλωθούν μέσα

από τη συγκυβέρνησή τους. Μεσοπρόθεσμα, το πολιτικό σκηνικό θα υποστεί δραματικές μεταβολές. Η διάταξη των δυνάμεων στις μεθεπόμενες εκλογές δεν είναι προβλέψιμη, είναι όμως προβλέψιμο ότι ελάχιστα θα μοιάζει με τη σημερινή.

Με τα σημερινά δεδομένα, θα ονόμαζα αυτό ως καλό σενάριο. Δεν υπάρχει, ωστόσο, βεβαιότητα ότι οι ηγεσίες των δύο κομμάτων μπορούν να το υπηρετήσουν, δηλαδή να διανύσουν τη μικρή απόσταση που τις χωρίζει από την έναρξη της πραγματοποίησής του με το αποτέλεσμα των εκλογών της 6ης Μαΐου. Η επανάληψη της παραδοσιακής μεταξύ τους αντιπαράθεσης στο φόντο του κοινού πανικού τους έναντι των αντιμνημονιακών αντιπάλων τους έχει αρχίσει να συνθέτει ένα σουρεαλιστικό προεκλογικό σκηνικό.

Στις ηγεσίες των δύο κομμάτων φαίνεται να επικρατεί μια λάθος εκτίμηση: ότι οι πολίτες δεν πρόκει-

ται να ακούσουν κάτι που δεν τους έχει ήδη ειπωθεί. Κι εδώ ερχόμαστε ξανά στην εκτίμηση για το εθνικό μας δράμα και στην ανάγκη οι πολιτικές ηγεσίες που διεκδικούν τη διακυβέρνηση να πουν κάτι γι' αυτό. Και, περισσότερο, να το συνθέσουν σ' ένα εθνικό αφήγημα για την υπέρβαση της κρίσης. Για παράδειγμα, θα είχε ενδιαφέρον να ακούσουμε αν υπάρχει ένας κοινός παρονομαστής στην εκτόξευση της ανεργίας, στη διαιώνιση της φοροδιαφυγής και στην επιμονή των υψηλών τιμών στην αγορά. Κι αν, συνεχίζοντας το παράδειγμα, ο κοινός παρονομαστής βρίσκεται ίσως στην έκθεση σε κρίση του ιδιοσυγκρασιακού προτύπου αυτοαπασχόλησης και πολύ μικρής επιχειρήσης που χαρακτηρίζει παραδοσιακά, και ακόμα, την ελληνική οικονομία.

Πέρα από τα χλιοειπωμένα σχετικά με τις κρατικές δομές και υποδομές, τους κλέφτες, τους ψεύτες και τους υπόλοιπους, χρειάζεται μάλλον να ξεκινήσουμε μια πιο εποικοδομητική συζήτηση γύρω από το παραγωγικό μοντέλο της χώρας, βλέποντας τις επιλογές που έχουμε και εκείνες στις οποίες θα αναγκασθούμε αν συνεχίσουμε να σερνόμαστε πίσω από πρόχειρα προκατασκευασμένες λύσεις, όπως συνέβη μέχρι τώρα στις περιπτώσεις των μνημονίων. Η επίκληση της κοινωνικής φόρτισης για την αποφυγή μιας σοβαρής συζήτησης είναι προσχηματική. Η εκλογίκευση είναι συντελεστής αποφόρτισης. Και ανοίγει τον δρόμο για έναν πολιτικό βολονταρισμό με πρακτικό λόγο.

Αλλιώς, συνεχίζοντας με τον Γολγοθά και άλλους πασχαλινούς συνειρμούς, όπως ο οβελίας, ας διαπιστώσουμε ότι η ανατροπή του οικονομικού μοντέλου της χώρας κόλλησε στο αρνί. Από τα δεσμά των μεσαζόντων ελευθερώθηκε μόνον η πατάτα. Η σοσιαλιστική επανάσταση, ή τουλάχιστον η στάση στην ανηφόρα, δεν περιλαμβάνει ούτε αρνί με πατάτες.

Ο κ. Αλέξης Καλοκαιρινός είναι αναπληρωτής καθηγητής στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Προθεσμιακή
Κατάθεση
+Συν-Πλνν

Νέα 12μηννη Προθεσμιακή Κατάθεση +Συν-Πλνν, με υψηλό επιτόκιο και δυνατότητα να προσθέτεις και να αφαιρείς χρήματα*, όποτε θέλεις, χωρίς καμία επιβάρυνση.

* Το ελάχιστο ποσό αύξησης ή μείωσης του κεφαλαίου είναι 500€, και το κεφάλαιο που προκύπτει θα πρέπει να παραμένει μεταξύ του ±50% του αρχικού. Για περισσότερες πληροφορίες, απευθυνθείτε στα καταστήματά μας.

18218 www.piraeusbank.gr

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Η Τράπεζα με τη διαίτησά σου

Αλήθειες και υπερβολές για την άκρα Δεξιά

 ΤΟΥ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΟΣΧΟΝΑ

Εάν υπάρχει ένας τομέας που η πολιτική του ελληνικού κράτους έχει παταγωδώς αποτύχει (περισσότερο ακόμη και από τη δημοσιονομική πολιτική!) αυτός είναι η μεταναστευτική πολιτική. Με εξαίρεση την ανιφαντική προσπάθεια Παυλόπουλου και, κυρίως, τα νομοθετήματα Ραγκούση, η ελληνική Πολιτεία παρακολουθούσε υπνωτισμένη την έκρηξη του προβλήματος. Όσο δε το πρόβλημα μεγάλωνε και, ως συνέπεια, η επιλυσιμότητά του γινόταν βουνό, τόσο η φαταλιστική παραίτηση κυριαρχούσε. Το Μεταναστευτικό θα ήταν το πρόβλημα της δεκαετίας για τη χώρα (ο όρος «ωρολογιακή βόμβα» είναι ήπιος), αν δεν είχε ανακύψει ένα μεγαλύτερο, αυτό της χρεοκοπίας. Η μάχη του Μεταναστευτικού δεν δόθηκε στην πραγματικότητα ποτέ. Τώρα ανήκει σε εκείνη την κατηγορία θεμάτων που θα τα ονομάζαμε «εκτός ελέγχου». Και θα ήταν εκτός ελέγχου ακόμη και αν δεν είχαμε την πτώχευση του ελληνικού κράτους. Πλέον, ό,τι και αν κάνει η ελληνική Πολιτεία, ό,τι και αν επινοήσει, θα είναι τραγικά ανεπαρκές.

Η άνοδος της Χρυσής Αυγής οφείλεται στην οικονομική κρίση; Κατηγορηματικά όχι. Φυσικά η κρίση σπάει κανόνες και αξιακά φρένα. Ευνοεί την ενδυνάμωση των άκρων. Όμως ο

κύριος λόγος δεν βρίσκεται εκεί. Βρίσκεται στο μεταναστευτικό. Η διαδεδομένη πίστη ότι οι πολίτες έχουν αφηθεί στη μοίρα τους, ότι η κατάσταση έχει ξεφύγει και συνεχώς επιδεινώνεται, αυτά τρέφουν τη Χρυσή Αυγή. Επιπλέον, η επιρροή της σε γειτονιές της Αθήνας δικαιολογείται από τη δράση της οργάνωσης, από μηχανισμούς ισχυρής παρουσίας που συνδυάζουν την πυγμή, την τάξη και πρωτόλειες μορφές αλληλεγγύης και ασφάλειας με σχεδόν «αφιόζικες» πρακτικές προστασίας». Η «δυστραμμένη αίσθηση καθήκοντος» (Δ. Χριστόπουλος) συναντάται με το φόβο που προκαλεί μια εξίσου δυστραμμένη κατάσταση υποβάθμισης και ανομίας. Πώς όμως δικαιολογείται η επιρροή της Χρυσής Αυγής σε πανελλαδικό επίπεδο;

Η υπόλοιπη χώρα απηχεί το «παραμελημένο» πρόβλημα. Οι συμπολίτες μας θεωρούν τόσο πολύ παραμελημένο το Μεταναστευτικό ώστε να δηλώνουν ότι «θα ψηφίσουν» (έστω και αν τελικά δεν το κάνουν στον βαθμό που δείχνουν οι έρευνες) ένα κόμμα «αγνώστων». Η Χρυσή Αυγή είναι ο συγκυριακός υποδοχέας της δυσσέσκειας που προκαλούν η ανεξέλεγκτη μετανάστευση, η ανεργία και η νωχελική κρατική πολιτική και ο ευγενής αλλά αφελής ανθρωπιστικός αντιρατσισμός αριστερών ρευμάτων και προοδευτικών διανοουμένων που εξακολουθούν να θεωρούν ότι ο έλεγχος των μεταναστευτικών ροών, όσο η δυστυχία κυριαρχεί σε χώρες του πλανήτη μας, αντίκειται

στα ανθρωπιστικά ιδεώδη. Το εξαιρετικά μικρό ποσοστό πολιτών που είναι υπέρ της «ένταξης» ή «αφομοίωσης» των μεταναστών (αθροιστικά, σύμφωνα με την Κάπα Research, μόλις 11,4%) δείχνει τον μοιραίο μετασχηματισμό του μεταναστευτικού προβλήματος σε μηχανή παραγωγής συμπεριληπτικών αξιών. Δυστυχώς, η σημερινή πολιτική Χρυσοχοϊδη υποκαθιστά την απουσία στρατηγικής και πόρων (και την περισσότερο από ποτέ αναγκαία πολιτική ασφάλεια) με φαντασματικές, και επικίνδυνες για

ένα κράτος δικαίου, προεκλογικές πολιτικές νόμου και τάξης.

Οι «Πραγματικοί Φινλανδοί» έλαβαν 19% της ψήφου (2011), το Κόμμα Προόδου της Νορβηγίας 22,1% (2009), το Κόμμα Ελευθερίας της Ολλανδίας 15,5% (2010), το Κόμμα Ελευθερίας της Αυστρίας 17,5% (2011), το φλαμανδικό VB 15,3% (2009) και το δανικό Λαϊκό Κόμμα 12,3% (2011). Αυτές, οι μόνον ενδεικτικές εκλογικές επιδόσεις της ριζοσπαστικής - λαϊκιστικής Δεξιάς σε χώρες οικονομικής ευημερίας υπογραμμίζουν το εύρος του φαινομένου. Ο συνδυασμός ξενοφοβίας και εθνικισμού, ο λαϊκισμός, ο νόμος και η τάξη, η σκληρή κριτική προς το κατεστημένο πολιτικό προσωπικό, η δυσπιστία προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση «ενοποιούν» - με το μεταναστευτικό ως εστιακό κέντρο - έναν πολιτικό χώρο που συντίθεται από κόμ-

ματα πολύ διαφορετικά μεταξύ τους. Απέναντι σε αυτούς τους αριθμούς, η δυναμική της ελληνικής Ακροδεξιάς είναι - προς το παρόν - εξόχως περιορισμένη. Συνεπώς, ας μην υπερβάλλουμε. Στην Ελλάδα, η δυναμική της οικονομικής κρίσης έχει κυρίως ευνοήσει την Αριστερά, όχι την ριζοσπαστική Δεξιά.

Σε σύγκριση με τον φασισμό του μεσοπολέμου, η νέα γενιά ριζοσπαστικών δεξιών κομμάτων είναι περισσότερο light (και ο ΛΑΟΣ, με τις ακροβατικές μεταλλαγές του, αντιπροσωπεύει, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κόμμα στην Ευρώπη, αυτή τη διάσταση). Η σύγχρονη ριζοσπαστική Δεξιά ως «ιδεατός συλλογικός λαϊκισμός» (όρος της Βασιλικής Γεωργιάδου) δεν διαθέτει την οργανωτική εμβέλεια, τη σφιχτή ιδεολογία τη δαιμονική ακτινοβολία του παλαιού φασισμού. Βέβαια, η Χρυσή Αυγή προσεγγίζει περισσότερο το «παλιό μοντέλο». Τοποθετείται πολύ κοντά στο «μολυσμένο πεδίο». Αυτό όμως συνιστά και την κορυφαία αδυναμία της. Η ελληνική κοινωνία έχει όλα τα κακά του κόσμου (και πολλά καλά). Επιπλέον, κυριαρχείται από απογοήτευση, απόγνωση, κινισμό, ανομία και αντιμεταναστευτικά αισθήματα. Δεν είναι όμως διατεθειμένη να παίξει «εν ου παικτοίς». Είναι πιο δημοκρατική, ανεκτική και φιλελεύθερη από όσο αρέσκεται να δείχνει. Και πιο μοντέρνα από όσο νομίζουμε.

Ο κ. Γεράσιμος Μοσχονάς είναι αναπληρωτής καθηγητής Συγκριτικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Η άνοδος της Χρυσής Αυγής δεν οφείλεται στην οικονομική κρίση, αλλά στο μεταναστευτικό πρόβλημα που βρίσκεται πλέον εκτός ελέγχου.

Η ακυβερνησία και οι ευθύνες της Αριστεράς

 ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗ Κ. ΨΥΧΟΓΙΟΥ

Απομένουν λιγότερες από 30 ημέρες ως τις εκλογές και οι δημοσκοπήσεις εξακολουθούν να αναδεικνύουν το μείζον πολιτικό πρόβλημα: την πιθανότητα να προκύψει Βουλή στην οποία θα συμμετέχουν από έξι ως δέκα κόμματα που δεν θα μπορούν να συνεργαστούν μεταξύ τους για να σχηματίσουν κυβέρνηση, πολύ περισσότερο για να εφαρμόσουν τις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει η χώρα απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Ακόμη και αν ΠαΣοΚ - ΝΔ εξασφαλίσουν τους 150 βουλευτές και συνεννοηθούν ώστε να συγκυβερνήσουν, η πιθανότητα να παραμείνει η χώρα επί της ουσίας ακυβέρνητη παραμένει αν τα δύο κόμματα λάβουν αθροιστικά ποσοστό μικρότερο του 50%: η Δεξιά και αριστερή αντιπολίτευση θα επιμένει ότι η πλειοψηφία του ελληνικού λαού είναι κατά του μνημονίου και άρα δεν νομιμοποιείται πολιτική εφαρμογής του - ο

κ. Τσίπρας μάλιστα προειδοποίησε ότι σε περίπτωση συγκυβέρνησης των δύο κομμάτων, ασχέτως ποσοστού που θα λάβουν, «θα έχουμε τον Ιούνιο κατάσταση χάους στη χώρα» και νομιμοποίησε ήδη ως «φυσική» την «αγανάκτηση, οργή και αντίδραση από τον λαό».

Ορισμένοι κατανοούμε την προειδοποίηση του προέδρου του Συνασπισμού για το «τι θα κάνει ο λαός» ως απειλή: το κόμμα του θα κάνει ό,τι μπορεί για να υπάρξει χάος. Οι απειλές του ίσως δεν θα είχαν μεγάλη σημασία αν δεν προειδοποιούσαν και οι ψηφοφόροι μέσω των σφυγιομετρήσεων ότι δεν νοιάζονται για το αν θα υπάρξει ακυβερνησία και χάος: η ηθική απαίτηση τιμωρίας των βασικών υπευθύνων για την κατάσταση της χώρας, ΠαΣοΚ - ΝΔ, φαίνεται να καπιούχει ακόμη και του ένστικτου αυτοσυντήρησης της κοινωνίας. Και είναι πιθανόν μετά την 1η Μαΐου να μη ζητεί «εδώ και τώρα νέες εκλογές» ο κ. Σαμαράς, για να επιτύχει αυτοδυναμία, αλλά να τις απαιτούν ο κ. Τσίπρας και ο κ. Καμμένος για να αποτελειώσουν τον δικομοτισμό και να μοιραστούν την περιουσία ΠαΣοΚ και Νέας Δημοκρατίας.

Ο «δικομματισμός» είναι η αιτία όλων των κακών του πολιτικού συστή-

Η Αριστερά δεν έβαλε ποτέ τον εαυτό της πλάι στο ΠαΣοΚ, εμμένοντας στα πολιτικά όρια που δημιούργησε ο εμφύλιος πόλεμος

ματος της χώρας, σύμφωνα με την κομμουνιστογενή Αριστερά - η οποία όμως ποτέ δεν καταδέχθηκε να εξηγήσει πώς θα κυβερνηθεί η χώρα, αφού κάθε κόμμα της αρνιόταν συνεργασία με οποιοδήποτε άλλο κόμμα. Μπορεί ο Συνασπισμός να απηύθυνε κατά καιρούς προτάσεις συνεργασίας στο ΚΚΕ αλλά, όπως σωστά απαντούσε το τελευταίο, επρόκειτο για επικοινωνιακή επίδειξη ενότητας αφού για το ίδιο τα πράγματα είναι σαφή δεκαετίες τώρα: 4 ή 14 τα κόμματα, μόνο δύο πολιτικές υπάρχουν, από τη μία αυτή του ΚΚΕ και από την άλλη όλων των άλλων. Ο Συνασπισμός από την άλλη ποτέ δεν συζήτησε σοβαρά την περίπτωση συνεργασίας με το ΠαΣοΚ, καταγγέλλοντάς το ως νεοφιλελεύθερο και διεφθαρμένο. Αλλά η διαφορά δεν εξαλείφεται με καταγγελίες: απαιτούνται μέτρα που μπορεί να

τά λάβει μόνο όποιος κυβερνά τη χώρα. Ως προς την κατηγορία για νεοφιλελευθερισμό, πρόκειται για ανοησία ολκής: το ΠαΣοΚ δεν ήταν και δεν είναι δεξιότερο από τα σοσιαλδημοκρατικά και κεντροαριστερά κόμματα της υπόλοιπης Ευρώπης με τα οποία ποτέ δεν δίστασαν να συνεργαστούν τα κομμουνιστικά ή ακροαριστερά κόμματα. Αρα το πρόβλημα είναι στη δική μας Αριστερά που δεν θέλησε ποτέ να βάλει τον εαυτό της πλάι στο ΠαΣοΚ, δεν το θεώρησε ποτέ κόμμα της Αριστεράς, αδιαφορώντας για την ευρωπαϊκή πολιτική γεωγραφία και εμμένοντας στα πολιτικά όρια που δημιούργησε ο εμφύλιος πόλεμος. Ουσιαστικά στη συμβολική συνέχιση του εμφύλιου πολέμου.

Δηλαδή, το τελευταίο πράγμα που απασχόλησε την εκτός ΠαΣοΚ Αριστερά τα τελευταία 40 χρόνια ήταν η διακυβέρνηση της χώρας. Πρόσφατα όμως, η ΔΗΜΑΡ διαφοροποιήθηκε και στις τελευταίες τοποθετήσεις του ο κ. Κουβέλης αποδέχεται ως τετελεσμένο γεγονός τις συμφωνίες με ΕΕ - ΔΝΤ και αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο κυβερνητικής συνεργασίας με «προοδευτικά κόμματα», εκφόνον γίνονται αλλαγές στις μέχρι τώρα εφαρμογές του μνημονίου - οι οποίες όμως αλλαγές είναι αρκετά

αόριστες, μπορούν να ερμηνευθούν κατά βούληση. Το ερώτημα είναι αν η ΔΗΜΑΡ θα τις ερμηνεύσει μετά τις εκλογές με κριτήριο τη σωτηρία της χώρας ή το κομματικό της συμφέρον. Αν συμβεί το πρώτο, θα είναι ίσως το μεγάλο βήμα που θα μας βγάλει από τα αδιέξοδα. Αλλά μπορεί και να συνεχίσει την ψηφοθηρική τακτική του «επιτήδειου ουδέτερου», όπως έχει κάνει από την ίδρυσή της. Ετσι ή αλλιώς όμως, η στάση της θα είναι καθοριστική για τις μετεκλογικές εξελίξεις.

Αυτή την εποχή, ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ και ΔΗΜΑΡ «ληληταούν τις ψήφους του ΠαΣοΚ», για να θυμηθούμε την ορολογία με την οποία η κομμουνιστογενής Αριστερά δικαιολογούσε παλαιότερα τις εκλογικές της ήττες. Το ζήτημα για τη χώρα είναι η αναγκαία τιμωρία του ΠαΣοΚ (και της ΝΔ) να μη γίνει η αιτία καταστροφής μας. Η στάση που θα κρατήσουν ΚΚΕ, Συνασπισμός και κυρίως η ΔΗΜΑΡ θα είναι καταλυτική για τις εξελίξεις. Κλείνοντας, πρέπει να καταθέσω τον φόβο μου: αν ΠαΣοΚ - ΝΔ λάβουν αθροιστικά ποσοστό μικρότερο του 50%, τα χειρότερα δεν είναι πίσω μας, αλλά μπροστά μας.

Psychoyos@tovima.gr

Μια Ιφίγένεια δεν είναι αρκετή

Του ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Μπορεί η σύλληψη ενός παροπλισμένου πολιτικού όπως ο κ. Ακης Τσοχατζόπουλος να κάνει τους ψηφοφόρους να ξεχάσουν ότι το ΠΑΣοΚ και η Νέα Δημοκρατία διεκδικούν την ψήφο τους με... πρόγραμμα το μνημόνιο; Κορυφαία στελέχη του σημερινού ΠΑΣοΚ που υπήρξαν κόλακες του πρώην υπουργού ελπίζουν σήμερα ότι η «θυσία του Ακη» θα αποδειχθεί αρκετή για την εξιλέωση του πολιτικού συστήματος. Πιστεύουν ότι οι πολίτες θα «χρητάσουν» μόλις κατακρεουργήσουν τον Ακη και στη συνέχεια θα ψηφίσουν με ευγνωμοσύνη τον κ. Ευάγγελο Βενιζέλο για να ολοκληρώσει τη «διάσωση» της Ελλάδας μαζί με τον κ. Αντώνη Σαμαρά. Το πιθανότερο είναι όμως ότι οι πολίτες θα προτιμήσουν να θυσιάσουν μέσα στην κάλη της 6ης Μαΐου τους πολιτικούς που αποδέχθηκαν τη θυσία της ελληνικής κοινωνίας προ-

Για να διασωθεί η χώρα δεν χρειάζεται να θυσιαστεί ο Ακης, αλλά εκείνοι που εκμεταλλεύονται τον Ακη για να καλύψουν την αποτυχία τους

κειμένου η Γερμανία να συντηρήσει την ψευδαίσθηση μιας ευρωζώνης ισότιμων κρατών-μελών.

Το ΠΑΣοΚ και η ΝΔ κινδυνεύουν να συντριβούν στις εκλογές γιατί υπηρέτησαν το γερμανικό μύθευμα περί ενός άχρηστου, ανίκανου και διεφθαρμένου μεσογειακού λαού που αξίζει να υποστεί κάθε εξευτελισμό. Ωστόσο, τα στοιχεία του ιδιωτικού και του δημοσίου χρέους δείχνουν πως είναι ψευδές ότι ζήσαμε με περισσότερα δανεικά από τους Ιταλούς και τους Βέλγους. Και μπροστά στα διεθνή σκάνδαλα των Γερμανών οι μίζες των Ελλήνων είναι παιδικά παιχνίδια. Η Γερμανία όμως διαθέτει ηγεσία, ενώ η Ελλάδα σχεδόν καταστράφηκε από τη διακυβέρνηση των κκ. Κώστα Καραμανλή και Γιώργου Παπανδρέου. Μετά το ξέ-

σπασμα της παγκόσμιας κρίσης, η χώρα δεσμευμένη στο ευρώ δεν είχε και δεν έχει τρίτη επιλογή πέρα από τη διεκδίκηση μιας διαφορετικής νομισματικής πολιτικής ή την οργάνωση μιας συνεταγμένης αποχώρησης από την ευρωζώνη.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις απέτυχαν να αξιοποιήσουν το γεγονός ότι η Ελλάδα είναι θεσμικά ισότιμη με τη Γερμανία και δεν τόλμησαν να καταστήσουν σαφές ότι η συνέχιση της συμμετοχής μας στην ευρωζώνη δεν μπορεί να γίνει με αντίτιμο την καταστροφή της οικονομίας και τη διάλυση της κοινωνίας. Αποδείχθηκαν ακατάλληλοι για να διαμορφώσουν θέσεις που υπερασπίζον τις εθνικές προτεραιότητες στο ευρωπαϊκό πλαίσιο και εξασφαλίζουν επωφελείς συμβι-

βασμούς, όπως έκανε ο κ. Κώστας Σημίτης από το 1996 ως το 2004. Μετά το 2004 επικράτησε ο πολιτικός επαρχιωτισμός του κ. Καραμανλή και οι άναρθροι αυτοσχεδιασμοί του κ. Παπανδρέου, ενώ ένα ανάλογο μείγμα επαρχιωτισμού και αυτοσχεδιασμού προσφέρουν οι σημερινοί αρχηγοί. Δεν αποκλείεται λοιπόν οι ψηφοφόροι να συρρικνώσουν τα μεγάλα κόμματα κάτω από το 50% προκειμένου να προειδοποιήσουν το Βερολίνο ότι αν η αδιαλλαξία συνεχιστεί, τότε η κατάρρευση της ευρωζώνης θα ξεκινήσει στη σκιά της Ακρόπολης. Κατά συνέπεια η Ιφίγένεια που χρειάζεται να θυσιαστεί για να διασωθεί η χώρα δεν είναι ο Ακης, αλλά εκείνοι που εκμεταλλεύονται τον Ακη για να καλύψουν την αποτυχία τους.